

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Præcedens fabula, in Lazaro & epulone explicata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ximè verò, quia insidias metuebat. Itaque ne quis fur irrepens furripere crumenam posset, eam infra lecti sui stramen abstrusam sibi ipse subiecit. Enimverò, ne surgere cogeretur, agrotare se finxit, elumbemque factum simulauit. Noctes igitur diesque vitello suo incubauit, quasi pullum exclusurus. Nesciebat vxor, ignorabat familia, quid misero accidisset. Et tristabantur ipsi quoque, quòd in homine alioqui tam læto insolitam viderent mortitudinem. Ille autem totus erat in quærenda latebra, vbi tutò pecunia abscondi posset. Hæc illum cura coquebat, ista torquebat complusculos dies cogitatio. Interea in singula inquirebat vicinus diues, qui etiam experiebatur, noctu nullos amplius audiri cantus, more consueto, neque inter laborem subitos iocantium risus tolli; denique perspicuè cernebat, omnes veteres Gratias lætitiisque è vicini sui domo emigrasse. Quamobrem, quasi agrotum visitaturus, ad domum illius accessit. Obuiam prodijt vxor, accurrunt pueri, & alius hoc, alius illud narrat. Ille verò, nihil omnium est, inquit, quæ narratis; alia morbi caussa est. Ego noui incantationem, quare adsum, vt eum subitò curem. Dixit, & ad decumbentem introiuit, iussisque ceteris exesse, secretò illi in aurem hæc verba insusurravit: *Redde mihi pecuniam meam, quam de tali accepisti loco, alioquin faciam te suspendi.* His auditis illico exijt è lecto miser, cogitans periculosè agrotare eum, cui morbus à lumbis ad collum ascendit: non voluit ergo medicum experiri, qui laqueum offerret, pro medicina. Mox itaque meliùs habere coepit, postquam aurum reuomuit, quo grauabatur. Redijt quàm primùm amor laborandi; recuperata est animi serenitas; & nocte proxima denuò coepit cantare, ac, sicut priùs solitus erat, cum pueris suis, ioculariter multa faciendo cachinnos mouere, de tristi diuite rursus hilaris pauper factus.

VI.

His narratis, in hunc modum alloquitur inopes Bernardinus: *Vide ignorans pauper, quantam lætitiã habere potes, si patienter & iucundè tuleris paupertatem. Nesciunt pauperes, quot, & quantum anxietatibus & angustiis pleni sunt diuites huius mundi. Et licet, quandoq, aliqui mundanis diuitiis, deliciis, & magnificentiis ad libitum fruere, tamen breue est, quod delectat: æternum, quod cruciat. E contra de paupere patiente, illi enim breue est, quod cruciat, æter-*

NUM

num quod delectat. De utroque autem exemplum patet Luc. 16. cap. in diuite Epulone, & Lazaro paupere & patiente. De hoc enim quidam SS. PP. ait: Nihil reperimus scriptum de Lazaro paupere, quod aliquam virtutem fecerit, nisi quod numquam aduersus diuitem murmurauit, qui nullam ei misericordiam impendebat; sed cum gratiarum actione sustinebat onus paupertatis à Domino sibi inflictum. De diuite verò dictum est: Homo quidam erat diues: in hoc diuitia. Qui induebatur purpura & bysso: in hoc magnificentia. Et epulabatur quotidie splendide, & in hoc delicia demonstrantur. Ecce tria, in quibus consistit tota concupiscentia mundanorum. Hinc Abraham inquit: Fili recordare, quia recepisti bona in vita tua, & Lazarus similiter mala: nunc hic consolatur, tu verò cruciaris. Talibus monitis excitati pauperes, qui ærumnam suam sponte non susceperunt, saltem æquanimiter ferre possunt. Stultus est, qui suam impatientiâ duplicat calamitatem. Sapientis est, ex necessitate facere virtutem; & malum, quod vitare non potest, fortiter tolerare.

Superest tertia, eaque regno cælorum dignissima pauperum classis, quæ apud D. Bernardinum meritò primum locum obtinet, sed à nobis huc dilata est, tamquam summa, perfectioque totius argumenti, quod deduximus. Est enim paupertas voluntaria. *Profectò non paupertas*, inquit S. Bernardinus, *sed paupertatis amor virtus meretur dici. Voluntas enim sicut radix est meriti, sic & stabilem perseverantiam operatur. Quod necessitate fit, citò soluitur: quod voluntariè accipitur, perseverat.* Proinde B. Franciscus diuinitus inspiratus in 6. cap. sua regula de paupertate loquens ait: Cui, dilectissimi fratres, totaliter inhaerentes, nihil aliud pro nomine Domini nostri IESU Christi sub celo in perpetuum habere velitis. Nec inquit, Nihil habeatis: sed Nihil habere velitis, & ad nihil transitorium vitiose afficiamini. Talis igitur voluntarius pauper nihil temporale ambit, aut diligit, nihil perdere metuit. Cur igitur non est beata voluntaria paupertas, cum ipsa de celo proveniat, sit quedam natura libertas, viuendi, dormiendi, standi, & prodendi, & conuersandi, ac quedam securitas, & moriendi tranquillitas? Profectò perfectius est, omnia propter Christum contemnere, quam pauperibus distribuenda seruare. Expeditus viator citò peragit iter suum: Natator nudus liberius transit flumen. Hec paupertas repellit amulorum turbam: nec in manibus suspectorum constitit.

VII.